

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijks
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
4de trimester 2014
18^e jaargang nr. 4

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

P708281

**Pastoral
Do Menor**
Nieuwsbrief

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 12 december 2014

Beste lezer,

Hierna vindt u weer wat actuele informatie over de projecten van de Pastoral do Menor.

We brengen in deze nieuwsbrief weer wat informatie over wat er in Brazilië gebeurt.
Maar ook een persoonlijk woordje van Freddy met wat toelichting over zijn gelukkig terug betere gezondheidstoestand.

Ook is er een interessant artikel over de herverkiezing van president Dilma Rousseff, haar tweede termijn.
We sluiten af met een getuigenis van Rosemary Santos Da Cruz, maatschappelijk werkster op de Pastoral, en een artikel over paus Fransiscus. 'Opkomen voor armen, is evangelisch, geen communisme'

Ik wil nog even onze vraag van het vorige boekje herhalen om de nieuwsbrief per e-mail te versturen.

*Wat moet u hiervoor doen? Stuur een e-mail **vanaf het e-mail adres waarop u de nieuwsbrief wenst te ontvangen** naar bbpastoral@alfapapatwo.be met **als onderwerp** bij voorkeur **uw persoonlijke code**:
Wat ook mag is in de e-mail het postadres dat hier bovenaan staat vermelden. Dan zijn we zeker dat we het juiste postadres schrappen, en we u de e-mail gaan versturen naar het juiste e-mail adres.*

*Het kost u 5 minuten om dit even te doen. En dat is maar een kleine inspanning, en het helpt ons wat te besparen.
Alvast een dank voor hen die al overgestapt zijn.*

Alvast heel erg bedankt voor uw medewerking.

De redactie.

Moge een ster van liefde en vrede
Uw Kerst verwarmen
En als licht voorgaan
Doorheen het ganse nieuwe jaar

Wij wensen u
en al wie u dierbaar is
Een zeer gelukkig en heilvol 2015

Nu ik terug een beetje mag leven...

Graag wat persoonlijk nieuws langs dit schrijven voor de lezers van de nieuwsbrief.

Hopelijk ontvangen jullie deze nieuwsbrief in goede gezondheid.

Om eerlijk te zijn... met mij ging het de laatste tijd niet zo goed... moe... zonder fut... maar ik ben nu wel al op de beterhand.

Ik ben hier de laatste dagen van oktober door het oog van de naald gekropen.

Ik maakte opnieuw een infarct en deze keer was het echt serieus, naar het oordeel van de dokters. Ik verbleef 14 dagen in twee hospitalen. Het begon met stekende pijn in de borststreek, overlopend naar de linker bovenarm en tenslotte ook nog pijn in de kaken met ademhalingsstoornissen. Dit alles in een tijdspanne... ik denk ongeveer een 15tal minuten. Vanuit vroegere ondervinding (heb ik altijd thuis uit voorzorg, eventueel ook om anderen te helpen) stak ik tamelijk snel een "sustrate" pil onder de tong. Maar het hielp niet. Dan heb ik bij de medewerkers dringende hulp ingeroepen. Ik heb bij mezelf de massage gaan toedienen die ik vroeger in de verpleger opleiding had geleerd. Zij bestaat erin voortdurend doordringend en hard te hoesten afwisselend met een paar maal deftig en snel diep in en uit te ademen.

Het hoesten dient om het hart te blijven doen werken, de ademhaling voor het vermeerderen van de zuurstof in het bloed.

Ik werd onmiddellijk, hier in het hospitaal van Alagoinhas, na de spoedopname doorverwezen naar de "UTI" (de intensieve). Ik werd er gedurende drie dagen opgevolgd maar moest dan toch maar doorverwezen worden naar de UTI van het St. Izabellahospitaal in Salvador. Hier verbleef ik 11 dagen. De tweede dag dat ik er was onderging ik de eerste katheterisatie langs de pols. De nodige foto's en kijkmomenten werden genomen en ik mocht terug naar de UTI voor verdere opvolging. Het onderzoek wees uit dat een vroegere geplaatste "stent" niet meer op de juiste plaats en in de goede richting stak. Hij was een beetje gezakt en zat half scheef. Er moest dus aan gewerkt worden maar er was nog een bijkomend probleem. Bij het onderzoek werd geconstateerd dat er in het hart ook nog een aantal "trombinhos" zaten, t.t.z. zeer kleine bloedklontertjes. En deze moesten zeker worden verwijderd. Dus nu werd het een angioplastiek met verwijdering van de trombinhos. Drie dagen nadien ging ik terug naar de operatiezaal en daar opnieuw kijk katheders van de pols naar het hart en een werk katheders via de lies ook naar het hart. De dokter zei me de dag nadien dat ze ongeveer iets meer dan vier uur en dertig minuten hebben nodig gehad bij deze ingreep maar dat alles piekfijn was verlopen. In de UTI verbleef ik dan nog vier dagen, voor alle veiligheid en tenslotte nog twee dagen in een eenpersoonskamer. Nadien werd ik ontslagen en mocht naar huis. Om de veertien dagen (gedurende twee maand) moet ik nu terug om alles nog eens na te kijken, vooral echografie, echogram en densiteit van hartslag. De medicamenten werden spijtig genoeg ook wat opgedreven en aangepast maar ik mag gerust zeggen dat ik mij heel wat beter voel. Ik voel me af en toe toch nog wel wat moe maar volgens de dokter is dit gans normaal. Ik moet mijn levensritme nu wel anders gaan inkleuren. Het wordt nu meer "easy" leven, rustiger. Mag voorlopig ook nog geen auto besturen en ook geen stresserend werk van de pastoraal aanpakken. Voorlopig, tot nader bericht, alles kalm houden en leren dingen door de vingers te zien... Ik moet toegeven dat het niet meevalt maar deze keer is er geen keuze. Gelukkig maar dat ik thuis nog het een en het ander in handen mag nemen, wel nog voorlopig samen met anderen.

Mag ik jullie daarom ook vragen om mij af en toe eens te gedenken in jullie gebeden. Ik doe hetzelfde voor jullie.

En nu nog een Braziliaanse abraço,

Freddy

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Alagoinhas, 30 november 2014

Beste Vrienden,

Waar gaat onze wereld naartoe? Wat kunnen we verwachten in het nieuwe jaar? Mogen we nog hoop hebben?

Begin november... nog in volle herstel van weer een hartinfarct en een angioplastiek... en het scheelde niet veel of ik kreeg een nieuw infarct toen ik het nieuws vernam over een nieuwe moordpartij onder jongeren. Deze keer was de Marysville Pilchuck High School in Seattle USA aan de beurt. Het gebeurde op vrijdagmiddag 24 oktober 2014.

Op die fatale vrijdagmiddag schoot de adolescent Jaylen Ray Fryberg, 15 of 16 jaar, twee medeleerlingen dood. Vier anderen liepen zware verwondingen op, waarvan er twee ondertussen ook overleden. Beiden waren familie van de dader. Alle slachtoffers waren tussen 14 en 16 jaar oud. Tot op vandaag ontbreekt een motief voor de afschuwelijke feiten.

Ik flitste even terug in de tijd ... herinneringen kwamen boven aan de moordpartij op 7 april in de Gemeentelijke School Tasso da Silveira in Realengo, Rio de Janeiro. Ongelukkig genoeg was het niet het eerste drama van deze soort in Brazilië, zoals wel eens werd beweerd toen. Achttien jaar geleden, vroeg in de ochtend van 23 juli 1993, opende een doodseskader het vuur op een 70-tal straatkinderen die lagen te slapen voor de kerk van Candelária in het centrum van Rio de Janeiro. Acht jongeren kwamen om het leven, zes ervan waren jonger dan 18 jaar.

Het is onmogelijk om dit te vergeten. Ondanks het verschil in omstandigheden, type moordenaar en de beweegredenen viel één constante op: het feit dat jongeren tussen 11 en 17 jaar werden neergeschoten zonder enige mogelijkheid zich te verdedigen! Aan de Candelária kerk stierven Paulo Roberto de Oliveira, 11 jaar; Anderson de Oliveira Pereira, 13 jaar; Marcelo Cândido de Jesus, 14 jaar; Valdevino Miguel de Almeida, 14 jaar; "Gambazinho", 17 jaar en Leandro Santos da Conceição, 17 jaar. In Realengo kwamen volgende jongeren om het leven: Milena dos Santos Nascimento, 14 jaar; Mariana Rocha de Souza, 12 jaar; Larissa dos Santos Atanásio, 13 jaar; Bianca Rocha Tavares, 13 jaar; Luiza Paula da Silveira Machado, 14 jaar; Laryssa Silva Martins, 13 jaar; Géssica Guedes Pereira, leeftijd onbekend; Samira Pires Ribeiro, 13 jaar; Ana Carolina Pacheco da Silva, 13 jaar en Igor Moraes da Silva, 13 jaar.

Deze jongeren, van verschillende afkomst en elk met zijn/haar eigen geschiedenis zagen zich verbroederd in een dramatisch noodlot. Hun levens werden veel te vroeg verwoest door onzinnig geweld. Het heeft geen belang of ze verwaarloosde straatkinderen waren of studenten. Van belang is het feit dat ze allemaal kinderen en jongeren waren die aan het leven begonnen. De jongeren van Candelária werden uit het leven gerukt terwijl ze sliepen en waarschijnlijk aan het dromen waren. De jongeren van Realengo stierven terwijl ze op de schoolbanken zaten. De kinderen van Candelária leefden op straat. Maar die van Realengo zaten op school. De slachtoffers van Candelária vielen in het holst van de nacht, die van Realengo bij volle daglicht. Allen werden ze uit hun dromen gerukt. Tijdens de nacht of overdag, op straat of op school, thuis of op straat, het maakt weinig uit, ze vielen ten prooi aan zinloos geweld. We hebben gefaald in het beschermen van onze kinderen, onze jongeren.

Gezien de ernst van deze feiten mogen we ons niet laten overmeesteren door de golf van sensatie die ze doen ontstaan, maar moeten we ons onderdompelen in de feiten om via diepe reflectie te komen tot antwoorden die helpen bij het bestrijden van het geweld.

We moeten zo snel mogelijk de ontwapeningscampagne reactiveren, onszelf fysiek en geestelijk ontwapenen, de gewelddadige televisieprogramma's en videospelletjes boycotten, de praktijk van bullying uitroeien. We moeten onszelf opvoeden tot het geweldloos zoeken naar oplossingen voor de problemen. We moeten mensen met psychopathologische problemen begeleiden en opvangen, de solidariteit promoten, de cultuur ter bescherming van het leven intensiveren, leren omgaan met de rijke diversiteit om ons heen, de mens terug centraal stellen. Het zijn noodzakelijke stappen op de weg ter consolidatie van een vredescultuur die dit soort tragedies uitsluit.

Gedrag zoals dat van de daders van de moordaanslagen kan op voorhand onderkend en bijgestuurd worden indien er voldoende aandacht was voor de mens als persoon, vooral voor zij die sinds hun kindertijd worstelen met psychologische problemen.

Ik hoop dat dit soort tragedies niet alleen onze emoties hoog doen oplaaien, maar ons ook steeds meer bevestigen in een engagement ter bescherming van het leven. Het zou misschien niet slecht zijn indien de getroffen gezinnen een aanklacht indienden tegen de industrie die de kogels en wapens fabriceerden die hun kinderen doodden, naar analogie met longkankerlijders die de tabaksindustrie aanklagen. Misschien kunnen we hierdoor een vermindering teweegbrengen in de productie en commercialisering van wapens en munitie.

Ik stel me dus de vraag: Waar gaan we naartoe met onze wereld? Wat mogen/kunnen we verwachten van het nieuwe jaar? Mogen we nog hoop hebben? Beste lezers, ik wil mijn geloof in de constructie van een nieuwe en andere wereld niet verliezen. Ik ben ervan overtuigd dat de zaken nog kunnen keren voor zo vele mensen die uitgesloten worden door onze huidige egoïstische en onmenselijke maatschappij, vooral dan onze kinderen en jongeren. Maar ... het zal afhangen van de mentaliteit en houding van ieder van ons, hoe klein of onbeduidend we ons ook moge voelen. Samen staan we sterk, samen kunnen we zaken in beweging brengen en het leven ten goede veranderen.

Mag ik jullie vragen om, in deze feestmaand van Kerstmis en Nieuwjaar, jullie hart te openen en wat meer aandacht te schenken aan onze kinderen en jongeren? De "Pastoral do Menor de Alagoinhas" dankt jullie en wenst ieder van jullie een Zalige Kerst en een Nieuw Jaar vol goede gezondheid, geluk en vrede.

Jullie vriend,

Freddy Goven.
freddygoven@hotmail.com

Meer democratie!

(Artikel afkomstig uit het blad "De Fato" dat een interessante analyse maakt van de recente presidentsverkiezingen van oktober 2014 waarin Dilma Rousseff herverkozen werd voor een tweede termijn van vier jaar!)

BRASIL DE FATO

“Het is via de politieke steun van haar militanten dat tijdens het tweede mandaat van presidente Dilma de sociale overwinningen verder geconsolideerd moeten worden en de door het Braziliaanse volk geëiste politieke hervormingen uitgevoerd moeten worden.” 28/10/2014

Editoriaal van editie 609

Voor de volkse krachten binnen de maatschappij was de herverkiezing van Dilma Rousseff een gigantische overwinning. Sommige sectoren van links, die vooral keken naar de fouten en tegenslagen van de regering Dilma, hadden een foute inschatting gemaakt door haar partij, de Partido dos Trabalhadores (PT), gelijk te stellen aan de centrumrechtse tegenstander, de PSDB van Aécio Neves. Ze miskenden de gretigheid waarmee de conservatieve krachten, verbonden met de neoliberale rechterzijde, de in 2002 verloren macht terug wilden veroveren. Het was duidelijk dat de tegenstanders van Dilma, eens aan de macht, de sociale hervormingen van de laatste 12 jaar zouden bevriezen en zelfs terugschroeven.

Meer nog. Ze wilden faciliteiten creëren voor het internationale kapitaal om zich opnieuw te storten op de natuurlijke rijkdom van het land, vooral dan de pas ontdekte petroleumvelden. Het is duidelijk dat ze het staatsbedrijf Petrobras zouden opdelen en verzwakken zodat internationale bedrijven gemakkelijker toegang zouden krijgen tot de bloeiende olie business in Brazilië.

De campagne onttaarde in een dispuut tussen de kandidatuur die Brazilië verdedigde – ter bevordering van de nationale economie en 's lands soevereiniteit – en de kandidatuur van het economische neoliberalisme en de buitenlandse afhankelijkheid of economisch kolonialisme zoals economist Bresser Pereira het verwoordde in zijn toespraak ter ondersteuning van de campagne van Dilma.

Een nederlaag van de regering Dilma zou ook een negatieve weerslag gehad hebben op de Mercosul, het economische blok van verschillende Zuid-Amerikaanse landen, en zou een terugkeer betekenen van de Braziliaanse buitenlandse politiek van onderwerping aan de belangen van de Verenigde Staten. Zonder de participatie van Brazilië zouden andere Zuid-Amerikaanse landen met democratisch-progressieve regimes zoals Bolivia en Venezuela zwakker en fragielier staan op internationaal vlak. Een ideaal scenario voor het Noord-Amerikaanse imperium.

Het was met dit draaiboek voor ogen dat de rechterzijde zich verenigde rond de persoon van Aécio Neves. Een kandidatuur die gesteund werd door de meest reactionaire sectoren van de Braziliaanse maatschappij en die kon rekenen op de steun van een goed geolied media-imperium dat manipuleerde, verdraaide en zelfs loog.

De socioloog Aldo Fornazieri noemde de overwinning van Dilma grandioos omdat ze het haalde van een vijandige conjunctuur, van een tegenstander die er niet voor terugdeinsde om wapens als bedrog en verbale agressie te gebruiken. Ze haalde het van de conservatieve sectoren die haat zaaiden en vooroordelen versterkten, tegen het korte termijn denken van de veelvraten van de financiële speculanten en het vijandige bombardement van belangrijke media imperia.

Maar goed, de campagne en de verkiezing zijn voorbij. Dilma staat voor enorme uitdagingen tijdens haar tweede mandaat. Ze dankt haar overwinning aan de politieke militanten die de straat opgingen, de pleinen van de steden bezetten en via het internet opriepen tot strijd tegen onrechtvaardigheid en het profiteraat van enkele happy few. Het is een politieke strijd die niet verbonden is aan één of andere partij, maar verenigd is in het bekampen van de historische socio-economische en politieke ongelijkheid in ons land. Een strijd ten voordele van een sociaal rechtvaardig, democratisch en soeverein Brazilië.

Dilma begint haar tweede ambtstermijn met de politieke steun van de militanten die deze strijd willen aangaan. Ze moet de steun aanwenden om de sociale verworvenheden van de voorbije jaren te consolideren en de door het volk geëiste en noodzakelijke politieke hervormingen door te voeren. Ze mag de boodschap van de honderdduizenden manifestanten van juni vorig jaar tijdens de Confederations Cup niet vergeten.

In haar overwinningsspeech benadrukte Dilma het belang van een volksraadpleging om een maatschappelijk draagvlak te creëren voor de uitvoering van de politieke hervormingen. De noodzaak ter oprichting van een soevereine nationale assemblee die zich exclusief zou bezighouden met de politieke hervormingen wordt steeds groter zoals bleek uit de massale steun voor het idee in het referendum georganiseerd in de Week van het Vaderland. We hebben nieuwe wetten nodig die de democratie verstevigen en die de burgerlijke participatie aan de macht consolideren. Er moet een

democratisch en wettelijk kader gecreëerd worden waarbinnen de economische krachten en de macht van de media tijdens de verkiezingscampagnes afgelijnd worden.

Er is dringend nood aan nieuwe wetten ter regulering van de communicatiemedia. Dit hoeft geen aanslag op de vrije meningsuiting te zijn, zoals de wetten in andere landen zoals de Verenigde Staten van Amerika of in diverse landen van de Europese Unie bewijzen. In die landen worden mediamisdrijven wettelijk geregeld en gesanctioneerd, hoe machtig het mediumimperium ook moge zijn.

Andere uitdagingen zijn structurele rurale en urbane hervormingen ter herverdeling van de geproduceerde rijkdom en de socialisatie van toegang tot kwaliteitsvol gratis onderwijs en gezondheidszorg.

De uitvoering van deze structurele hervormingen zal bestreden worden door dezelfde vijanden die voor de vierde keer op rij electoraal het onderspit moesten delven. Ze zullen alle mogelijke wapens blijven gebruiken om de democratische vooruitgang te fnuiken en de sociale verworvenheden te bestrijden. Het is daarom noodzakelijk dat de arbeidersklassen terug de straat op gaan.

Pastoral do Menor – Een onvergetelijke ervaring.

De Pastoral do Menor is liefde die niet roest. Mijn eerste contacten met de Pastoral heb ik te danken aan Nildes Gomes. Ik leerde haar kennen op de unief, waar we de opleiding maatschappelijk werker volgden. Nildes werkte al geruime tijd bij de Pastoral, ze was coördinatrice van de gezinsvervangende woningen. Ik had reeds positieve geluiden gehoord over de Pastoral, vooral via de toenmalige psychologe van de instelling, Izabela Simões. Mijn interesse groeide uit tot passie. Mijn eerste echte contact met de Pastoraal was naar aanleiding van Kinderdag in oktober 2009. Met vriendinnen, kennissen, burens en familieleden, organiseerde ik een feestje voor de kinderen. Het werd een prachtige dag die me op een heel emotionele manier een stuk dichterbij de werking van de instelling bracht, vooral bij het project van de gezinsvervangende woning. Een onverwoestbare liefde was geboren.

Na mijn stage als maatschappelijk werkster probeer ik nu mijn steentje bij te dragen als vrijwilligster. Ik zoek middelen om het de kinderen en jongeren in de gezinsvervangende woning zo aangenaam mogelijk te maken en probeer tegelijkertijd de lokale gemeenschap en vooral de lokale overheden een geweten te schoppen om meer oog te hebben voor sociale uitsluiting. Ik wil de mensen dichterbij het Project betrekken zodat ze gaan inzien dat deze kinderen en jongeren via de juiste opvang en opleiding terug een plaats kunnen en moeten krijgen in de samenleving.

Padre Freddy is onvermoeibaar op zoek naar subsidies om het vuur dat hij in 1985 aanstak gaande te houden. Nooit geeft hij de moed op, hoe groot de obstakels op zijn weg ook zijn. Het is een dagelijkse strijd om de nodige middelen te vinden voor alle projecten die de Pastoral uitvoert. Eén van die projecten is de gezinsvervangende woning die kinderen en jongeren opvangt die nergens anders naartoe kunnen. Een equipe van opvoeders, maatschappelijk werkers, psychologen en pedagogen staat deze kinderen bij om hen terug een levensperspectief te geven, hen terug te doen geloven in zichzelf en hen een waardige plaats te leren veroveren in de maatschappij.

Vandaag ben ik me als maatschappelijk assistente ten zeerste bewust van de rechten die minderjarigen zouden moeten genieten in de maatschappij. Ik ben de Pastoraal dan ook ten zeerste dankbaar voor de ontvangst en het vertrouwen die ze me gegeven hebben om me verder te ontwikkelen als professional en vooral als mens en actief burger binnen de samenleving. De ervaring en de uitwisseling van informatie en kennis binnen de gezinsvervangende woningen hebben me doen inzien dat de strijd hard is, dat niets vanzelfsprekend is. Ik ontdekte dat de nalatigheid van de lokale en regionale overheden veel verder reikte dan ik me voorheen kon voorstellen. Maar ik leerde ook dat het de moeite loont om te vechten voor je idealen, dat opgeven geen optie is. De samenleving moet gemobiliseerd worden om de gezamenlijke strijd aan te gaan tegen de miskennis en verwaarlozing van de rechten van de zwaksten onder ons, onze kinderen en jongeren. Samen staan we sterk in de strijd voor een rechtvaardige samenleving waarin iedereen dezelfde rechten heeft en als mens gewaardeerd wordt.

Gelukwensen aan iedereen.
Rosemary Santos Da Cruz

Franciscus maant aan tot strijd tegen sociale ongelijkheid

ROME (KerkNet) - 'Aan de kant van de armen staan is evangelisch, geen communisme'. Dat zei paus Franciscus vandaag tijdens zijn ontmoeting in het Vaticaan met de deelnemers aan de Wereldontmoeting van de Volksbewegingen. Vertegenwoordigers van arbeiders zonder land, werklozen, mijnwerkers, straatverkopers, migranten, marginalen en bewoners van sloppenwijken luisterden met veel aandacht naar de lange toespraak van de kerkleider. Dat meldde 'Radio Vaticaan'. De paus zei dat het woord solidariteit vaak verkeerd begrepen is. "Solidariteit is ook de strijd voor sociale rechten en de rechten van arbeiders. Wij moeten de paternalistische structuren overwinnen om vrede en rechtvaardigheid tot stand te brengen en ook streven naar nieuwe participatievormen waarin de volksbewegingen betrokken zijn.

Volgens de paus zijn er drie prioritaire dossiers om iets aan de armoedeprobleem te doen: grond, huisvesting en werk. "Als men deze dossiers ter sprake brengt wordt men door sommigen voor communist uitgescholden. Zij begrijpen niet dat de liefde voor de armen centraal staat in het evangelie en dat deze rechten ook centraal staan in de sociale leer van de Kerk", aldus de kerkleider.

"Miljoenen mensen lijden honger terwijl de financiële speculatie de prijs bepaalt van de levensmiddelen. Het ergste aan de materiële armoede is het gebrek aan werk. Miljoenen jonge werklozen zijn het slachtoffer van een economische systeem dat winst boven de mens plaatst, dat de natuur exploiteert om een overdreven consumptie te ondersteunen en dat soms een oorlog moet ontketenen om te overleven", zei de paus.

De kerkleider verklaarde de strijd van de Volksbewegingen ten volle te steunen. "Er moeten sociale structuren komen die een alternatief bieden en de cultuur van de ontmoeting dient gepromoot in de strijd tegen discriminaties. De Volksbewegingen moeten strijd voeren tegen de armoede met moed, maar zonder fanatisme, met passie maar zonder geweld", aldus paus Franciscus. " Er mag geen enkele familie meer zijn die dakloos is, geen enkele boer die landloos is, geen enkele werknemer die geen rechten heeft en geen enkele persoon zonder de waardigheid van het werk!"

Dinsdag, 28 oktober 2014

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **BE84 4358 0341 0159**
van **VIA-Don Bosco** vzw, Leopold II- laan 195, 1080 Brussel
Mededeling : **project 5078 - Conviver Alagoinhas Brasil**.
Indien het jaarlijkse totaal van je giften minstens 40 euro (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

(*)Deze 40 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 25 euro. Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Het afdrukken van de nieuwsbrief werd gesponsord door

Lange Leemstraat 372 – 2018 Antwerpen
Tel. 03 201.93.10 - www.itxx.be – info@itxx.be

Verkoop, installatie en onderhoud van hard- en software, netwerken en beveiliging
Gespecialiseerd in kantoor netwerken en infrastructuur